

Η ιστορία ενός γάτου

Βρισκόμουν στην ταράτσα ενός από τα πιο ψηλά κτήρια της πόλης. Είχε υπέροχη θέα, όπως πίστευα, και γι αυτό το επέλεγα κάθε φορά ,ως μέρος γαλήνιο. Κτήρια το ένα στοιβαγμένο πάνω στο άλλο , με μόνο τις δορυφορικές κεραίες τους να προεξέχουν και απέραντοι δρόμοι απλώνονταν στα χαμηλά. Παρατηρούσα τους ανθρώπους. Άλλοι χαμογελούσαν, άλλοι προχωρούσαν βιαστικά, άλλοι φαίνονταν οργισμένοι ή απογοητευμένοι. Στα αυτιά μου ηχούσαν κόρνες αυτοκινήτων, γέλια, πυροτεχνήματα που ζωγράφιζαν τον ουρανό με φωτεινά χρώματα, ακόμα και γαβγίσματα σκύλων , που δεν μου ήταν καθόλου ευχάριστα, σε ποια γάτα ήταν εξάλλου;

Η φασαρία ήταν τρομακτικά δυνατή, όμως, ήταν ένδειξη πως όλα κυλούσαν με απόλυτη ισορροπία. Η ζωή φαινόταν ευχάριστη, φυσιολογική, όλα ήταν ομαλά, οι άνθρωποι έμοιαζαν φιλεύσπλαχνοι, ευαίσθητοι, σχεδόν πάντα περπατούσαν χαρούμενοι- φάνταζαν ευτυχισμένοι- , τα φώτα της πόλης πάντα καθαρά, έλουζαν με το φως τους κάθε σκιά της πόλης. Οι ήχοι, τόσο διαφορετικοί, αλλά και αρμονικοί μεταξύ τους, αποτελούσαν προϊόντα μιας μεγάλης πόλης, της πόλης μου.

Πανέμορφη και λαμπερή φάνταζε στα μάτια μου η πόλη. Ήταν όμως; Ήταν όσο λαμπερή έδειχνε;

Προχώρησα προς τα πίσω μερικά βήματα προσπαθώντας να ξεκολλήσω το βλέμμα μου από τη γοητεία του φωτός και της ευτυχίας που φαινομενικά κυριαρχούσαν. Κατέβηκα από την ταράτσα του ψηλού κτηρίου .

Το φεγγάρι κυριαρχούσε, πλέον, στον ουρανό συνοδευόμενο από το φως των αστεριών που χάιδευαν το σκούρο μπλε του ουρανού. Παρατηρούσα, κάθε βράδυ, τα αστέρια. Μου έδιναν ελπίδα . Ακόμα κι αν δεν είχα σπίτι, ούτε οικογένεια, ούτε αφεντικό, ούτε χέρια να με χάιδευαν , εκείνα στέκονταν πάντα δίπλα μου, μαρτυρώντας το νόημα της ζωής.

Περιπλανιόμουν στους γεμάτους ζωή δρόμους. Περιπλανιόμουν ασταμάτητα για ώρες. Έτσι, εξαντλημένος και πεινασμένος όπως ήμουν, κάθισα σε κάποια πλευρά του δρόμου για να ξεκουραστώ, ενώ παράλληλα, ζητούσα χάδια και φαγητό και νιαούριζα με τη γλυκιά μου φωνή στους περαστικούς.

Εκείνοι, όμως, αγνοούσαν τη μελωδία μου και σαν μια τεράστια μάζα συνέχιζαν να μετακινούνται τότε αριστερά , τότε δεξιά.

Ποτέ δεν κατάλαβα την συνήθειά τους να τριγυρίζουν πέρα δώθε, γι αυτό και απέδιδα στους ανθρώπους χαρακτηριστικά μιας κουρασμένης γάτας που αποζητούσε χάδια και φαγητό.

Τα λεπτά περνούσαν... οι ώρες κυλούσαν... και κανένας δεν ήταν πρόθυμος να μου χαρίσει ούτε μια ματιά.

Απογοητευμένος, αποφάσισα να σταθώ σε ένα πιο κεντρικό, πιο φωτεινό μέρος, ώστε να ακουστώ.

Έφτασα στην πλατεία. Εκεί, μου τράβηξε την προσοχή ένας κύριος. Στεκόταν κοντά στα παγκάκια της πλατείας, λίγο απόμερα, όμως. Τα ρούχα του σκισμένα, βρώμικα, το πρόσωπό του ταλαιπωρημένο από το χρόνο έκρυβε ένα ίχνος απελπισίας. Στεκόταν μόνος του και παρατηρούσε τους ανθρώπους, όπως κι εγώ.

Φαινόταν διαφορετικός... χαμένος στα μονοπάτια της ζωής. Με κοίταξε και με πλησίασε.

Επιτέλους δεν ήμουν αόρατος! Έκατσε στο διπλανό παγκάκι και σκυμμένος, άρχισε να με χαϊδεύει τρυφερά και να μου μιλάει, ακόμα κι αν γνώριζε πως δεν θα μπορούσα να ανταποκριθώ στα λεγόμενά του.

«Μακάρι να ήμουν ελεύθερος, όπως εσύ» είπε και ξαφνικά δάκρυσε. «Μακάρι κι εγώ να ήμουν γάτα, χωρίς να έχω χρέη, πόνους...» πρόσθεσε. «Τι μου έμεινε εμένα;» είπε και με κοίταξε βαθιά στα μάτια. Συνέχισε τον μονόλογό του. Μου εκμυστηρεύτηκε το παρελθόν του. Έλεγε πολλά που δεν καταλάβαινα, αλλά ένιωθα πως τον βασιάνιζαν... Μοιραζόταν το βάρος του με εμένα. Τι μπορούσα να κάνω εγώ, όμως; Ήμουν, απλώς, ένας γάτος...

Πέρασαν δύο ολόκληρες εβδομάδες, μετά από την πρώτη μου συνάντηση με τον περίεργο κύριο. Ήταν απόγευμα. Πεινασμένος, κάθισα στην πλατεία, όταν ξαφνικά τον είδα ξανά. Σαν μια σκιά, εμφανίστηκε από το σκοτάδι. Ήταν ο ίδιος κύριος... μόνο που αυτήν την φορά δεν μπορούσε να κρύψει τον πόνο του.

Έστρωσε δύο κουβέρτες κοντά μου και με ένα αγνό χαμόγελο που ζωγραφίστηκε στα χείλη του, με κάλεσε κοντά του. Τον πλησίασα ξανά, απορημένος. «Εδώ θα κοιμηθώ απόψε... καληνύχτα γατούλη» μου ψιθύρισε.

Ξάπλωσα δίπλα του. Τυλίχτηκα με την ουρά μου και σκεφτόμουν... σκεφτόμουν πόσο χρήσιμος αισθανόμουν όταν βρισκόμουν δίπλα του. Συγχρόνως, παρατηρούσα την συμπεριφορά των ανθρώπων, συνέχιζαν να προχωρούν, σαν ένα κοπάδι που δεν ξέρει προς τα πού κατευθύνεται και πού θα καταλήξει. Αγνοούσαν την ύπαρξή μας... ήμασταν αόρατοι... αόρατοι.

Ο κύριός μου κι εγώ περνούσαμε ευχάριστα μαζί, ψάχναμε φαγητό στα τεράστια πράσινα κουτιά που περικύκλωναν την πλατεία, μου αφηγούταν ιστορίες από το ένδοξο παρελθόν του, ενώ τα βράδια θαυμάζαμε τα αστέρια και ελπίζαμε να μεταφέρουν τις κρυφές μας ευχές.

Έτσι περνούσαν οι μέρες... τα χρόνια...

Χθες το πρωί ξύπνησα, αλλά το αφεντικό μου συνέχισε να κοιμάται... κοιμόταν βαριά, πολύ βαριά. Νιαούριζα, με όλη μου τη δύναμη... χωρίς αποτέλεσμα. Οι προσπάθειές μου να τον ξυπνήσω αποδεικνύονταν μάταιες.

Έσκυψα το κεφάλι μου, τον κοίταξα για τελευταία φορά και αποσύρθηκα. Αποσύρθηκα από την πλατεία... τα φώτα... τους ανθρώπους.

Τώρα νιώθω μόνος και πονεμένος.

Είναι βράδυ. Το φεγγάρι βασιλεύει στον ουρανό, ενώ τα αστέρια το ακολουθούν. Τα κτήρια είναι πιο χαμηλά τώρα, οι δρόμοι πιο στενοί, οι άνθρωποι ξένοι. Ξένοι. Μοιάζουν με κουτιά, άδεια από σπύρτα... αδύνατον να ανάψουν την φλόγα της αγάπης. Είναι άδεια από ζωή. Το φως ξεθωριάζει, εξαφανίζεται. Οι ήχοι είναι εκκωφαντικοί, ενοχλητικοί.

Οι ώρες κυλούν και νιώθω μόνος. Νιώθω οργισμένος. Πού είναι η ευτυχία της πόλης;
Γιατί όλοι συνεχίζουν να προχωρούν; Πού πάνε;

Στρέφομαι στα αστέρια. «Καληνύχτα κύριέ μου» νιαουρίζω. Μισοκλείνω τα μάτια
μου και ταξιδεύω... ταξιδεύω στο δικό μου ένδοξο παρελθόν.